

A divat-ezoterikus és álspirituális irányzatok, rendszerek és személyek ténykedéséről...

Egy jelentős terület, amelyen önmagamat felülbírálni mutakozom kénytelennek, az a liberalizmushoz és a kritikátlan elfogadáshoz, toleranciához és korrektséghez való viszonyomat illeti. Amikor 2013 nyarán végérvényesen elhatárolódtam a mainstream keresztény egyházaktól, egy akkori ismerősömnök hatására a szabad, liberális kereszténység, és ezzel együtt a szabad, posztmodern, liberális világ eszményképe ragadott meg. Elfogadásra és elismerésre szomjas személyiségem szivacs módjára építette önmagába annak meggyőződését, hogy amennyiben rendes, kedves, korrekt, elfogadó, széles látókörű, nyitott, modern és haladó gondolkodású embernek akarok számítani, akkor kritika nélküli igenléssel, elfogadással és bevállalással szükséges viszonyulnom mindahhoz és mindenkihez, amivel és akivel csak találkozom. Egy ideig (ezt sohasem fogom tagadni) lenyűgözött ennek a világnak a sokszínű pezsgése, azonban néhány esztendőn belül arra lettem figyelmes, hogy csakhamar mintegy széthullani látszott a lábam alatt a talaj. Választott szakágam, a pszichológia relativizáló viszonylagossága, és az erkölcsöt emberi viszonyulások és döntések függvényévé degradáló szabadossága nyomán egy ideig elhinni látszottam, hogy a liberális világ képes korlátlan szabadságot biztosítani az embernek, és valóban az a fokú elfogadás, nyitottság, tolerancia és széles látókörűség fogad majd, amelyre előzőleg számítottam. Mondanom sem kell talán, hogy kevés dologban csalódtam akkorát, mint a liberális áramlatokban, és sajnálatos módon kénytelennek mutakoztam megtapasztalni azt, hogy ez a fajta relativizáló viszonylagosság meglehetősen könnyedén mutakozik meg akkor, amikor az egyéni érdekek mások felé helyezése a cél. Ami az egyik oldalon nyitottságot, elfogadást és megértést vár el, az a másik oldalon rögvést megtagadja tőlünk ugyanezt, amennyiben az érdekei úgy kívánják, mi pedig ugyanolyan gyorsan válhatunk egy adott hatalmi tényező rabszolgájává, mint ahogyan annak előtte az a hatalmi tényező egy másik pillanatában a tenyerén hordozott bennünket. Csakhamar avval szembesültem, hogy a liberális világban, ahol elvben (!) mindenki egyenlő esélyekkel indul, és ugyancsak elvben (!) mindenkinek a jogai érvényesülnek, számomra valahogyan, a nagy szabad versenyben ugyanúgy a legalacsonyabb és legalantasabb szerep jutott, mint ahogyan számomra a társadalom mindig is megajánlani próbálta azt. Nem kicsiny mértékű Isteni Gondviselés szükségeltetett ahhoz, hogy ép bőrrel (és lélekkel) megússzak egynémely szexuális zaklatást, illetőleg elkerüljem azt, hogy különféle hatalmi visszaélések áldozatává váljak, mindezt úgy, hogy az egész jelenség be volt csomagolva a nagy szabadosság és szabadság álcájába. Teljes mértékben a Gondviselés sajtáságos jelenlétének tudhatom be, hogy bár minden igyekezetemmel azon voltam, hogy elég lazának, elfogadónak, modernnek és nyitottnak mutakozzak ezeknek a köröknek számára, hogy elfogadást nyerjek, valami legfelül mégis határozottan NEM-et parancsolt akkor, amikor a helyzetek fokozatosan az erkölcsi leromlás felé vezettek volna.

A liberalizmus viszonylagos és értékeket relativizáló világa szinte észrevétlenül képesnek mutakozott oly mértékben lerontani erkölcsi és szellemi iránytűm működését (akár az a valódi iránytűvel történik bizonyos ásványok jelenlétében), hogy esztendőkön keresztül teljesen normálisnak és elfogadhatónak tartottam például azt, hogy egy erkölcsi értelemben nyíltan több sebből vérző személy keresztény főpappá lehet, mint ahogyan azt is, hogy egy másik, ugyancsak több ízben is becstelenné és gátlástalanná mutakozó egyén szentségi lopás által jusson el ugyanezen pozícióra. Én ostoba fajankó, aki hosszú esztendőkön keresztül őrlődött azon, hogy vajon hol rontotta el az életét, és szinte az örületbe kergette azon tapasztalása, hogy nem találta meg önmagában a hibát. Már-már azt hittem, beleőrülök abba, hogy bármennyire is szerettem volna, mégsem tudtam magamat vádolni a történetek miatt, ugyanis eltompult és mindennemű relativizációt megengedő látásom nem tette lehetővé számomra, hogy stabil és tiszta értékrend birtokában nyíltan kimondjam és annak nevezzem az ellenem történeteket, amik azok valójában: becstelen gazemberek

becstelen és visszataszító cselvetései, közönséges csalás, megtévesztés, lopás és hatalmi játszmák. Sajnálatos módon nem működik mindaz, amelyet az értékét veszített és relativizálásra hajlamos, modernkori értékítélet állít, ugyanis bizonyos egyetemes Igazságokat nem lehetséges emberi platformról kiindulván megmásítani és felülbírálni. Szellemi Úton járó emberként egyszerűen nem spórolhatjuk meg magunknak, hogy a Láthatatlan Hangjaként szilárdan és tisztán annak nevezzük a jelenségeket, amik. A becstelenséget becstelenségnek, a nyereszkeskedést nyereszkesedésnek, a lopást pedig lopásnak, még akkor is, amennyiben azt keresztény főpapok, avagy önmagukat demokratikusnak beállító "honatyák" követik is el. Léteznek bizony emberalatti, illetőleg még ennél is alacsonyabb szintek, amelyeket nem szabad nem annak láttatni, mint amik valójában. Jelenkori posztmodern világunk (persze tudom, hogy hiba lenne mindezt tisztán a liberalizmus számlájára írni, így ide vezetném többek között és egyebek mellett a materializmust, szellemi nihilizmust, a tárgyiasítást, mint jelenséget, a kapitalizmust, a fogyasztói kultúrát, a relativizmust, fanatizmust és az ateizmust is, mint egyre inkább elhatalmasodni látszó tendenciákat) gyakorlatilag a normalitás szintjére emelt, és így lényegében már teljes mértékben észrevétlenné és elfogadhatóvá tett olyan gyakorlatokat, mint a gyermekek megnyomorítása az oktatásban, a munkások rabszolgasorba kényszerítése, a fiatalok alkoholizmusba, drogfüggőségbe és kilátástalanságba hajszolása, illetőleg egymás alpári és gerinctelen megalázásának, földbe döngölésének és megbecstelenítésének gyakorlatát mind a munkahelyeken, mind pedig a hétköznapi életben, ezeket a megnyilvánulásokat azonban szellemi emberként tisztán és érthetően el kell ítélni és a nevükön kell nevezni, mint ahogyan azt a különféle démoni erőkkel szokás.

Éppen ezért ünnepélyesen bejelentem, hogy részemről véget ért az a korszak, amikor is angyali mosollyal az arcomon nyugtázok, elfogadok, helyeselek, tolerálok és megérteni próbálok minden olyan jelenséget, amelyeket (immáron tudatára ébredtem ennek) nem elfogadni és megérteni kellene, hanem minden erővel küzdeni ellenük. Egyik, számomra sokra tartott gondolkodó imígyen fogalmaz: "az, aki mindenkivel jóban akar lenni, lényegében azt éri el, hogy senkivel sem lesz jóban". Én magam ezt a mondást úgy egészíteném ki, hogy az, aki mindenkivel jóban akar lenni, az végül éppen önmagával nem lesz jóban, és ennek átkát nem egyszer nyílt már alkalmam tetten érni a magam életében. Úgy láttam be, hogy nem lehetünk sem gnosztikusok, sem misztikusok, sem pedig szellemi megvalósítók úgy, hogy életünket ne szerveznénk sziklaszilárd értékrend és bizonyos alapvető princípiumok köré, amelyeket még ezen sötét és veszedelmes világgal szemben is védelmeznünk és képviselnünk szükséges. Ez képezi annak az alapvetően papi és bizonyos fokban lovagi küldetésnek az alapját, amelyet főként a fantázia területén létező, regénybeli ideáljaim szellemében végzek.

Irományom témájaként maradt még egy, igencsak fontos korrekciós feladatom, jelesül annak tudatosítása, hogy a spirituális életben bizony vannak olyan irányok, amelyek egyértelműen tévutat jelentenek mindannyiunk számára. Korábban erőteljesen hittem abban, hogy a spiritualitás a divatos hasonlattal élve olyan hegytető, amelyre sok-sok-sok irányból útvonalak sokaságai vezetnek fel, és a csúcson végül valamennyi találkozik. Saját gnózikeresésem nyomán azonban egyértelműen arra a felismerésre jutottam, hogy ez egyáltalán nem mondható így, ebben a formájában igaznak, és minthogy önmagamot egyfajta spirituális útikönyv írójának is tartom, mindenképpen kötelességemnek érzem, hogy ezt olvasóim felé egyértelműen jelezzem. 2014 tájékán a keresztény vallás szigorú kereteiből szabadulván határtalan örömmel vettem bele önmagamot a New Age és a divatezotéria varázslatosnak és hihetetlen mértékben szabadnak tetsző birodalmába, amely birodalom azonban csakhamar felfedni látszott igazi arcát, jelesül egy olyan hatalmas mocsárvilágot, amelyet Tolkien professzor oly találóan ábrázolt izgalmas regényében. Egyfajta halott lápvilág ez, amely gyakorlatilag önmaga felszíne alatt őrzi mindazok arcát, akik ebben a gigantikus útvesztőben elveszítették a helyes ösvényeket. Nem szeretnék félreérthetően fogalmazni, így szeretném teljes egyértelműséggel kijelenteni, hogy nem szegődtem sem a New Age veszélyeire a figyelmet minduntalan felhívó katolikus lelkipásztor nyomdokaiba, sem pedig hajdanvolt

gnosztikus mesterem példáját sem kívánom követni, aki orthodox hitre térését követően rögvest sátánizmussal és eretnekséggel vádolt meg minden olyan személyt, akinek nem szerepelt minden második mondatában a Jézus szó, hanem csakis és kizárólag olyan tényezőkre és jelenségekre kívánok rámutatni, amelyekkel utam során egyértelműen szembesültem, és tévút-valójáról a legmesszebbmenőkig meggyőződtem.

Kezdjük egyből a legjellegzetesebb példákkal, ezúttal konkrét néven nevezve azokat. Léteznek a New Age irányzat berkein belül olyan, főként energiagyógyászati irányzatok, amelyeknek lényege abban áll, hogy különféle tanfolyamok során történő, úgynevezett behangolások és avatások által a személy képessé válik különféle gyógyító energiák csatornázására és kiárasztására, mindezt gyógyító céllal. Ezeknek a tanfolyamoknak azonban pénzben kifejezhető ára van, ami bár a mai keresetekhez viszonyítván még Magyarországon sem nevezhető túlon túl borsosnak, azonban a puszta tény, hogy valaki spirituális erőket anyagi ellenszolgáltatás fejében árusít, már erőteljesen felvet bizonyos mértékű gyanút. Mivel előttem már nem kevesen felvetették annak kérdését, hogy vajon milyen irányzat az, amely az anyagiakat spirituális erők átadásába vonja bele, ezek a kérdéses személyek és szervezetek rendszerint jól csengő érvekkel rendelkeznek az ilyen jellegű kritikáknak a félresöpprésére, azonban nekünk magunknak érdemes értelmes emberek módjára ezeken átlátni. Az egyik legjellegzetesebb érv ezek közül, hogy a kérdéses összeget nem a behangolásért és az avatásért kérik el, hanem mindez az egy-két napos tanfolyam díját képezi, amely ugye az ő személyes idejükből megy el, így nekik ezért joguk van a kérdéses összeget elkérni, és persze az örökzöldnek számító, teljes mértékben materiális érv is előkerül, amely szerint ők maguk is fizettek érte anno, így miért is adnák vajon ingyen tovább. Nagyon fontos azonban megjegyeznünk, hogy bármennyire is értelmesnek hangozhatnak ezek az érvek, és bármennyire is meggyőző módon képesek lyukat beszélni ezek az emberek mások hasába, az alapvető probléma azonban ennek ellenére tetten érhető, méghozzá a következő módon.

Én magam nem állítom, hogy ezek a tanfolyamok, behangolások és csatornázások egyáltalán nem is működnek, és korunk jó materialistaival és "aggódó valódi szakembereivel" ellentétben egyáltalán nem vallom azt, hogy ezek a "mesterek" abszolút sarlatánnak lennének. Ugyanígy azt sem gondolom, hogy ezek az irányzatok egytől-egyig démoni közbenjárás által áradnának ki, mint ahogyan a New Age lelkes keresztény bírálói állítják, az én kritikám ugyanis egészen más területét célozza meg ezeknek az irányzatoknak. Léteznek ugyanis gyógyító erők, ez egészen egyértelmű, azonban ezek minden esetben úgynevezett siddhik, azaz mágikus képességek formájában nyilvánulnak meg a szellemi fejlődésnek egy pontján. Mesterségesen, tehát különféle hétvégi behangolások által kieroszakolni és abnormális módon meggyorsítani ezeknek a megjelenését voltaképpen olyan, mint a koraszülés, avagy mint amikor egy félig kifejlődött csirkeembrió kibontunk a tojásból. Nem kívánom tovább magyarázni mindezt, ugyanis hiszem és vallom, hogy a fenti két példából értelmes emberek mindezt képesek viszonylag jól megérteni. Minden esetben kimutathatóvá válnak ezen behangolásoknak a káros hatásai, amelyek annak analógiájára képzelhetőek el, mint amikor egy elővigyázatlan idézőmágust az általa életre hívott démonok egyszerűen megsemmisítenek. Persze ezen területnek a képviselői erre a felvetésre reagálván foggal-körömmel viszont állítanak, hogy az általuk kínált behangolásoknak semmiféle káros hatása nincsen, azonban egy valós szellemi úton járó személynek bőségesen elegendő csupán mélyen belenéznie egy ilyesfajta irányzatot aktívan gyakorló személy szeméibe, avagy eltölteni a környezetében egynéhány órát, és hamarjában rádöbbenhet korábbi állításaink igazságtartalmára. Rendszerint ezek a káros történések csak lassan fejtik ki a hatásukat, azonban mi sem lehetne szörnyűbb és tragikusabb hatással az emberre, mint amikor éveken, avagy évtizedeken át jár egy tévúton. Egy másik tipikus jelenség, amikor az illető "mesterek" úgy hirdetik kurzusaikat, hogy az általuk kínált tanítást rendes körülmények között évtizedeken át kellene tanulni egy keleti kolostorban, most viszont alig egyetlen hétvége alatt elsajátítható valamennyi tudomány. Bárki, aki szellemi élete során megpróbált már komolyan elsajátítani valamit, egészen pontosan tudhatja, hogy

ilyesfajta spirituális bakugrások egyszerűen nem léteznek, tehát vagy megküzdünk szinte minden apró előrehaladásért, vagy keményen megbűnhődünk mindenfajta olyan próbálkozásunkért, amelyek ezeket a gyors megugrásokat mozdítják elő. Nagyon sok olyan spirituális irányzat létezik, amely szinte egyezményesen állítja, hogy a jelenlegi, spirituálisan előrehaladott korban indokoltta vált, hogy a korábban titkos, és csupán a beavatottak számára elérhető tanokat most mindenki számára minimális tanulás által hozzáférhetővé teszik, ilyesmi azonban egyszerűen nem létezik. Spirituális szempontból ez a kor egyáltalán nem az előrehaladás, hanem éppen a hanyatlás jegyében áll, és egyáltalán nem igaz az, hogy a technikai fejlődést majd a spirituális fejlődés is követi fogja. Az egyik legfontosabb és legsúlyosabb spirituális alapvetésünk kell, hogy legyen annak kijelentése, hogy alapvetően egyáltalán nem fejlődő, virágzó és előrehaladott, hanem éppenséggel igencsak hanyatló, sötét és kevés reménnyel kecsegtető korban élünk, amelyben a szellemi előrehaladás voltaképpen nemhogy nem könnyebbé, hanem egyenesen sokkalta bonyolultabbá és nehezebbé vált, mint korábban bármikor. A vallások gyakorlatilag vagy teljes mértékben súlytalanná, avagy agyatlanul bigottá, ridegen exoterikussá és értelmetlenül a saját dogmatizmusok körül forgolódóvá váltak, a New Age spiritualitás pedig gyakorlatilag egyértelműen nem más, mint különféle tévutak összessége. Hanyatló korban élünk tehát, így az, hogy a korábban titkolt és rejtett tudás elérése mindenki számára lehetségessé vált, egyáltalán nem a fejlődés, hanem éppen a felbomlás, a hanyatlás és a pusztulás jele. Ezek az anyagi ellenszolgáltatás által vásárolható, néhány hétvége alatt elsajátítható képességek jó esetben egyáltalán nem működnek, míg rossz esetben idővel egészen bizonyosan a használójuk ellen fordulnak, így nagyon fontos őket akként kezelni, amik ezek valójában, mégpedig igazán veszélyes tévutak gyanánt.

Egy másik ilyesfajta tévösvény, amelyet mainapság ezoterikus irodalmak sokasága népszerűsít, a különféle rendű és rangú angyalokkal történő kommunikációra épít, ennek módszereit pedig vagy különféle "csináld magad" könyvek és kártyacsomagok, avagy ugyancsak az örökzöldnek nevezhető tanfolyamok segítségével sajátíthatják el az érdeklődők. A probléma azon a ponton adódik, hogy az angyalok az esetek túlnyomó többségében egyáltalán nem működnek ennyire direkt módon, és nem igazán lehetséges őket bárminemű módszerek által "munkára fogni". Mélyedjen el az egyén komolyabb mértékben az angelológia tudományában, és egyszeriben át fogja látni ezen állításomnak hiteles és igaz voltát. Az angyali karoknak voltaképpen kilenc fokozata létezik, és ezek közül csakis és kizárólag kettő, név szerint az angyalok és arkangyalok csoportjai azok, amelyek az egyes emberekkel időnként kapcsolatba léphetnek. A többiek rendszerint egyáltalán nem avatkoznak az emberi világnak dolgaiba, hanem a személyükre szabott feladatok és szerepkörök ellátásával foglalatostkodnak. Azok az angyalok, akiknek feladata az emberi lelkek segítése, voltaképpen sokkalta inkább rejtett, mintsem direkt és személyes formában járnak közben értünk. Egyáltalán nem igaz az, hogy minden a megfelelő módszer és formula ismeretének kérdése lenne, illetőleg jobban mondva valamilyen szinten mégis igaz, azonban egyáltalán nem ennyire egyszerű. A Martinez de Pasqually által a ceremoniális mágia tanulmányozása és gyakorlása céljából alapított, meglehetősen zártkörű és titkos társaság, az Elus Cohen (A Világmindenség Választott Papjainak Kőműves Lovagrendje) legfelső fokozatát akkor érheti el az egyén, amennyiben képessé válik az őrzőangyalával való kommunikációra, és ennek a rendnek a működése egyáltalán nem hasonlítható holmi angyalkártyához, avagy valamiféle divatos módszerhez, amelyet a megfelelő ezoterikus könyvecske birtokában bárki könnyedén elsajátíthat. Az angyalokkal való kapcsolat megvalósítása persze lehetséges, ám mindez oly magas szintű és transzcendens képesség, hogy nem igazán mérhető általános emberi léptékkal, illetőleg inkább Isteni Ajándék, semmint egyéni érdem kérdése. Ugyanígy érdemes megjegyeznünk, hogy az egyes angyalok a legtöbb esetben személytelen erők, avagy energiák formájában működnek, és igazán ritkán öltenek személyes alakot. Amikor valaki egynémely tanfolyam elsajátítását követően látványos eredményeket ér el, rögvest érdemes volna gyanakodnia a tekintetben, hogy vajon az általa megidézett erők ténylegesen az angyali világhoz tartoznak-e. Nem véletlen, hogy a régi idők szentjei és bölcsei igencsak elővigyázatosan jártak el valamennyi angyali megjelenéssel

kapcsolatban, és nem álltak meg rögvest kommunikálni az angyallal. Nem minden, önmagát angyalként bemutató lény származik ugyanis az Isteni Rendből, és azok, akik a különféle tanfolyamok során idézhetőek meg, rendszerint a legalacsonyabb szintű entitások közül valóak lehetnek csupán. Éppen ezért mindenkit a lehető legnagyobb fokú jóindulattal beszélnék le arról, hogy bármiféle zavaros háttérű személy, avagy társaság tanfolyamain részt vegyen. Okkult képességet nem lehet tanfolyamok során elsajátítani, és egy önmagára valamit is adó mester sohasem kínálna fel (főként nem pénzért) ilyesfajta tudást senkinek sem.

Mindenképpen szólnom szükséges zárás gyanánt még egy tendenciáról, amelyről alapvetően korábban csak nagyon keveset nyílt alkalmam őszintén és tisztán beszélni, ez pedig a Magyarországon működő független katolikus szakramentális kisegyházak és közösségek kérdése. Én magam korábban ortho-gnosztikus papként kerültem kapcsolatba ezekkel a személyekkel és közösségekkel, amelyekkel kapcsolatos tapasztalataim rendkívül negatívak, elkésérítőek és kedvezőtlenek voltak. Nem célom hosszan belemenni annak fejtegetésébe, hogy vajon ezeknek a személyeknek és közösségeknek érvényes Apostoli Folytonossága egyáltalán fennáll-e, avagy sem, elvégre ezen kérdéseknek megvitatása érzésem szerint nem emberi elme feladata, azonban bennem mindenképpen felmerül immáron annak kérdése, hogy vajon feltételezhető-e valódi, Szentségi Jelenlét olyan személyek püspökszentelésének esetében, akik ezeket a szenteléseket jószerivel megtévesztéssel, becstelenséggel, hazugságok, hízelkedések, ígéretések, hitegetések és szükség esetén fenyegetések által szerezték meg és tartják fenn, avagy esetleg közönséges szentségi lopás által jutottak hozzájuk. Még egyszer leírnám, hogy nem tisztem megkérdőjelezni ezen személyek püspökségének szakramentális validitását (én személy szerint, a magam meglátásai alapján egyikőjüket sem tartom érvényes és valós püspököknek), mégis különféle lelkiismereti kérdések arra késztettek, hogy hosszú évek után nyíltan és tisztán elhatárolódjak ezektől a személyektől. Tisztelettel javaslom tehát minden olvasóm számára, hogy amennyiben Magyarországon olyan személlyel, avagy személyekkel találkozik, akik önmagukat független katolikus, avagy ókatolikus püspökként, avagy papokként nevezik meg, mindenképpen kezeljék őket fenntartásokkal, ugyanis lehetséges, hogy éppen azokkal a személyekkel van dolguk, akik engem is igazán súlyosan megkárosítottak. Csupán a tisztánlátás kedvéért jegyezném meg, hogy tudomásom szerint ma Magyarországon a Magyarországi Ókatolikus Egyház számít megbízható és erkölcsi értelemben tiszta, független (szabad) (ó)katolikus közösségnek. Persze lehetséges, hogy tudomásomon kívül akadnak más, hitelesnek nevezhető ilyen jellegű személyek és szervezetek Magyarországon, ilyesmire én magam napjainkban (2019-et írunk a tanulmányom papírra vetésének pillanatában) a fentebb említetten kívül nem tudok.

Így tehát azt javaslom, hogy az illető kereső legyen éber, körültekintő és kritikus mindazon olyan személyekkel és közösségekkel kapcsolatban, akik érvényes Apostoli Folytonossággal rendelkező, a Római Katolikus és Orthodox Egyházakon kívül álló, független katolikus papnak, vagy püspöknek vallják önmagukat. Közülük ugyanis néhányan erkölcsi értelemben több sebből is véreznek, és olyasfokú visszásságok száradnak a lelkükön, mint a szexuális kicsapongásokra, zaklatásokra és visszaélésekre irányuló attitűd, valamint egyéb becstelen, törtető és másokat félresöprő, a többi emberen gátlástalanul átgázoló, hatalmaskodó, arrogáns, hazugságokban elmerülő cselekmények. Sajnálatos módon, főként valós bizonyítékok hiányában nem áll módomban név szerint megvádolni ezeket az embereket, a világ pedig évekkel ezelőtt egyértelműen tudtomra adta, hogy az ő szavuknak sokkalta nagyobb fokú hitelt kíván adni, mint az enyémmek (azaz őket ártatlansággal és tisztasággal, engem pedig képzelődéssel és igazságtalansággal bélyegzett meg), így pusztán általánosságban tudom figyelmeztetni olvasóimat arra, hogy legyenek óvatosak az önmagukat katolikusnak valló, a nagyobb egyházaktól független módon működő papokkal és püspökökkel. Egyikük közülük megtévesztéssel, hazugságokkal és színlelés által szerezte meg a legitimizációhoz szükséges szenteléseket, míg mások közülük közönséges módon, különféle intrikák, áskálódások és hazugságok terjesztése által lökték félre a saját útjukból a vetélytársaikat. Úgy érzem, hogy kereső olvasóimnak ezekkel mindenképpen tisztában szükséges

lenniük ahhoz, hogy ebben a közegben biztonságos módon mozogni tudjanak. Ezek az emberek, bár "de facto" módon valószínűleg valódi püspököknek nevezhetőek (bár én magam a saját, személyes teológiai meggyőződéseim alapján azt vallom, hogy becstelenség, hazugságok és megtévesztés által kieszközölt szentelések nem lehetnek érvényesek), "de jure", azaz az Isteni Jog szerint semmiféle esetre sem tekinthetőek igazán érvényes főpapoknak. Én ugyanis hiszek abban, hogy a főpapságnak egyfelől létezik egy tényszerű (de facto), egyedül a kézrátétel által történő szentelés szerint való legitimizációs gesztusa, illetőleg egy jogi (de jure), azaz az Isteni Rend szerint való érvényességi komponense. Az első az emberi faktor, amely sajnálatos módon eladható, kiárúsítható, vásárolható, ellopható és megbecsteleníthető, a második azonban egyedül az Isteni Rendben betöltött szerep és létállapot alapján határozható meg. Tényszerű (de facto) értelemben tehát püspök az, akit püspökké szenteltek, jogszerű (de jure) értelemben azonban egyedül az, akit hiteles és tiszta módon püspökké választottak, és aki ezen Hivatásához méltó módon éli meg életét, még akkor is, amennyiben a dolgok tényszerű értelmében nem részesült tényszerű (de facto) módon püspöki szentelésekben.

Ilyetén módon hiába nevezi önmagát valaki püspöknek, és hiába képes akár fel is mutatni valamiféle szentelési okmányt valamilyen külföldön székelő püspöktársának aláírásával, a becstelenséggel, aljassággal, könyökléssel és megtévesztéssel megszerzett "rangok" birtokosai ettől függetlenül még nem válnak lelki értelemben sem nemessé, sem pediglen valamiféle különleges hatalmat megnyilvánítani képes személyiséggé. Világunkban szinte bárki nevezheti és vallhatja önmagát szinte bárminek, azonban néhány hangzatos cím, impozáns ruha és kiegészítő, és néhány feltétel nélkül bólogató, mameluk-szerű követő még nem tesz senkit sem valódi főpappá. Akik tehát Magyarországon a független katolicizmus lelkiességével kívánnak megismerkedni, legyenek erősen éberek és körültekintőek, és választás előtt mindenképpen tájékozódjanak arról, hogy ezeknek a berkeknek a keretein belül valóban hiteles, mély érzésű és erkölcsi értelemben feddhetetlen személyekkel van-e dolguk. Kerüljék el azokat az egyházakat és szervezeteket, amelyek bármiféle, anyagi ellenszolgáltatás fejében működő "szolgáltatásokat" kínálnak, akár egyházi Szentségekkel kapcsolatban is, illetőleg ugyanígy célszerű elhatárolódni a különféle zugpüspököktől és zugegyházaktól is, akik és amelyek semmiféle hitelességet és becsületességet nem képesek felmutatni, csakis és kizárólag egy külsőségeiben impozáns kirakatot állítanak fel, amely mögött az igazi arculat előbb, avagy utóbb, de mindenképpen egészen bizonyosan megmutatkozik majd idővel.

Sok dologban tehát alapvetően módosítanom vált szükségessé korábbi álláspontomat és véleményemet, azonban úgy hiszem, hogy ilyesfajta korrekciókra olykor igazán szükségünk lehet ahhoz, hogy életünket egyre és egyre autentikusabb módon építsük fel és éljük meg. A modern világban, ahol mindennek istene a teljesítmény, a szerzés és a materiális dolgokban való előremenetel, és ahol tévedni és hibázni alapvetően megbocsáthatatlannak minősül, bizonyára jelenlegi írásom csupán kárörvendő megmosolygásra tarthat számot a közösség részéről, én azonban azt vallom, hogy a Szellemi Út és a misztika egyáltalán nem a modern világ útja, és éppen ezért én magam mindenkor őszintén és nyíltan be fogom ismerni, amennyiben és amikor bizonyos dolgokat illetően tévedni, avagy helytelenül és hibásan gondolkodni találtam. Tévedtem abban, hogy azt hittem, mindent és mindenkor szükséges elfogadnom, helyeselnem, elismernem, tolerálnom és üdvözölnöm ahhoz, hogy jó embernek számítsak, és nem engedhetem meg magamnak a nyílt, tiszta és őszinte véleménynyilvánítást. Tévedtem abban, hogy helyesnek fogadtam el és ismertem el életemnek egy szakaszában olyan tendenciákat, amelyekkel kapcsolatosan utólag rá kellett döbennem, hogy alapvetően tévutaknak bizonyulnak, és igen, tévedtem abban is, hogy nem álltam fel már sokkalta korábban bizonyos személyek, közösségek és irányzatok értékrendjével és ténykedésével szemben. Ezeket a hibáimat igyekszem írásaim által a továbbiakban korrigálni azáltal, hogy eztán kérlelhetetlen őszinteséggel (és ha szükségét érzem, akkor bizony kíméletlenséggel is) rá fogok mutatni mindezen tendenciákra.